DANIELLE STEEL

NYOM NÉLKÜL

DANIELLE STEEL

NYOM NÉLKÜL

MÆCENAS

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Without a Trace*
Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of
Random House, a division of Penguin Random House LLC, in 2023
Copyright © 2023 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2026 by F. Nagy Piroska

Cover images: Figure © Danny Lehman/Getty Images
Rocks: Flottmynd/Getty Images
All other images © Shutterstock

Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2026

honlap: www.maecenaskiado.hu

Csodálatos, bátor gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.

Kívánom, hogy életetek során legyetek mindig biztonságban, tetteiteket bölcsesség és okos szeretet vezérelje, s ha mégis hibáztok, legyen bátorságotok helyrehozni a tévedéseteket, és új irányban, új utat választani.

Sohase csalódjatok a bennetek élő szeretetben, öröm és békesség töltse be a napjaitokat.

Legyetek örökké áldottak!

Szeretlek benneteket:

Mami/d.s.

NYOM NÉLKÜL

Első fejezet

Charles Vincent már több mint két órája várakozott párizsi irodájában, hogy beszélhessen a főnökével. Péntek délután volt, és ő megígérte a feleségének, Isabelle-nek, hogy korán hazaindul a városból. Háromórás autóút állt előtte, ráadásul az utolsó félórát már a normandiai tengerpart mentén, keskeny, hepehupás vidéki utakon kellett megtennie. A hétvégére szállóvendégeket vártak a kastélyukba, Isabelle barátait, akiket ő is ismert. Olyan gyakran dolgozott későig, és a munkája miatt annyit kellett utaznia, hogy a felesége már hozzászokott a hiányához, és teljesen önálló társasági életet élt. Charlie ezen nem bánkódott, sőt örült neki, hogy Isabelle milyen jól feltalálja magát.

Kiterjedt közös baráti körük mellett az asszonynak megvolt a magáé, és ehhez jöttek még azok a barátnők, akiknek a férjük éppoly

keményen dolgozott, mint Charlie, vagy éppenséggel elvált nők voltak. Isabelle tehát sohasem nélkülözte a társaságot, amikor a férje épp el volt foglalva. Minden gátlás nélkül egyedül is eljárt különböző eseményekre vagy szórakozni, de Charlie ma megígérte, hogy estére otthon lesz. Az egyik barátnő férjének ünnepelték a születésnapját, és Isabelle ebből az alkalomból egy egész hétvégét szervezett a kastélyban. Szeretett büszkélkedni a dombtetőn épült vidéki otthonukkal, amelyet immár tíz éve tudhattak a magukénak, és ahonnan pompás kilátás nyílt a zord partvidékre és a tengerre. Szépségével maga a kastély is elbűvölt minden vendéget.

Charles Franciaország legnagyobb műanyag-feldolgozó üzemének, a Jansen Plasticsnak a vezérigazgatói tisztét töltötte be. Egy új karriert, a korábbi élete reinkarnációját jelentette számára ez a mostani. A Jansennél rábízott állás mentette meg őt tizenegy évvel ezelőtt.

Most arra várt, hogy találkozzék a cég alapítójával, a nyolcvankét évesen is életerős tulajdonossal, Jerome Jansennel. Jansen egyetlen fia évekkel ezelőtt áttelepült az Egyesült Államokba, hogy megcsinálja a szerencséjét. Amerikai nőt vett feleségül, nem érdekelte apja vállalata, nem akart az örökébe lépni,

sem visszajönni Franciaországba, amit végérvényesen a múltjának tekintett. Ma már amerikai állampolgár volt, ahogy a felesége és a gyerekei is. Azáltal, hogy maga is vagyont szerzett Los Angeles-i és dél-kaliforniai gyorséttermi hálózata révén, apja számára világossá tette elhatározását. Jerome Jansen akkor úgy döntött, hogy a cégét rábízza egy olyan emberre, aki segít okosan és vaskézzel vezetni.

Jerome Jansen birtokolta Franciaország legnagyobb játékgyártó cégét, emellett voltak még más célú műanyag termékeket gyártó üzemei is. Ezek hatalmas vállalattá álltak össze, és Charlie útja épp az alkalmas időben keresztezte Jansenét. Charlie apját tekintélyes, tehetséges íróként tartották számon Franciaországban, ennek ellenére kereskedelmi szempontból csak szerény sikereket ért el. Közvetve mindez a könyvkiadói pálya felé terelte a frissen diplomázott Charlie-t, aki mindig is rajongva szerette a könyveket és mindent, ami a könyvekkel függött össze, kivéve az írást.

Meglepő és imponáló volt karrierjének üstökösszerű felívelése, ráadásul rájött, hogy mennyire élvezi, amit csinál. Az íráshoz nem volt tehetsége, és egyetlen fiúként egész életében apja nehezen megszerezhető és rövid távra szóló elismeréséért küzdött, ám az ő kívánalmainak szinte lehetetlen volt meg-

felelnie. Szigora ellenére az apja persze méltányolta a fia tudását, de nem maradt sok ideje a büszkélkedésre, mert meghalt két évvel azután, hogy Charlie a könyvkiadásban kezdett dolgozni. A fiú édesanyja kedves asszony volt, de Charlie őt már nagyon fiatalon elveszítette.

Céltudatos és szorgalmas gyerek lévén, Charlie-t a legjobb francia iskolákban taníttatták. Szerette a munkáját és mindazt, ami összefüggött vele, kivéve Gilles Vermier-t, a kiadó zsarnok tulajdonosát. A tizenhat év alatt, amíg Charlie ott dolgozott, pokollá tette az életét. A főnöke ellenében elért sikerei nyomán ő lett a kiadói világ szépreményű ifjú titánja. Habár a kiadó az ő érkezése előtt is imponáló szerzői gárdával büszkélkedhetett, Charlie-nak sikerült hírneves francia és külföldi írók odacsábítása révén jóval magasabb szintre emelnie a megbecsültségüket. Az ő előrelátásának, jó megérzésének és ösztöneinek tudható be, hogy mindenki másnál hamarabb adtak ki e-könyveket, sőt a többi franciaországi kiadót megelőzve, az amerikai könyvpiac mintájára hangoskönyvekkel is megpróbálkoztak a piacon. Kiváló érzéke volt a marketinghez, és nehéz természetű apjának köszönhetően a hóbortjaikkal együtt megértette az írókat, akikkel jó kapcsolatokat épített ki.

Ötévi munka után Charlie kivételes hírnévre tett szert kiadói berkekben, tíz év elteltével pedig egyenesen sztárrá nőtte ki magát. A kiadó tulajdonosa személyes sérelemként élte meg alkalmazottjának sikereit, emiatt Charlie-nak küzdenie kellett minden fejlesztésért. De ahelyett, hogy feladta volna, még nagyobb erőbevetéssel harcolt azért, amiről tudta, hogy növelni fogja az eladást. Miután a tulajdonos egyetlen fia balesetben meghalt, Charlie lett az aranyat érő alkalmazott, aki képes biztosítani a jövőjüket, és Franciaország legnagyobb könyvkiadójává fejleszti a céget. Kénytelen-kelletlen ezt még a főnöke is elismerte, noha őt magát személy szerint nem kedvelte. Charlie gyakran érezte, hogy Vermier haragszik rá, amiért életerős és eleven, miközben a fia oly fiatalon meghalt.

Végül egy becsületbeli kérdés olyan hamar vetett véget Charlie karrierjének, amilyen gyorsan üstökösszerű felemelkedése korábban a kiadói sztárságig repítette.

A dolog egy kisebb vitával kezdődött arról, hogy célszerű-e beilleszteniük a kiadói tervükbe szoft pornót, pusztán kereskedelmi okokból. A tulajdonos mellette érvelt, Charlie azonban ellenezte, ezáltal kétségbe vonva Vermier hatalmas egóját. A következő lépésben a főnök egy külsőst helyezett Charlie fölé,

hogy irányítsa és az ő álláspontja támogatására kényszerítse őt. Kétévnyi harc után hatalmas leszámolás következett, és olyan helyzet állt elő, amit Charlie már nem tudott elviselni. Lassan, fokozatosan sarokba szorították, választ elé állítva: vagy a büszkeségét feladva kapitulál, vagy otthagyja a kiadót. Egy véres háború lezárásaként az utóbbi mellett döntött. Büszkeségében megsértve, haraggal távozott, abban a biztos tudatban, hogy gond nélkül talál kedvére való állást, ahol értelmesebb, az övéhez hasonló értékrendet valló tulajdonos áll a kormánynál.

A negyvenedik születésnapja előtt két héttel mondott fel, és nagyon gyorsan rá kellett jönnie, hogy már nem tekintik a könyvkiadás kincset érő reménységének. A kiadó tulajdonosával vívott állandó csatározása és az új ember alkalmazása csorbát ejtett a hírnevén. Bekopogott minden kiadó ajtaján, de tudomásul kellett vennie, hogy „nehéz embernek" tartják, és sehová sem akarják felvenni. Túl magasra emelkedett, túl sokat fizettek neki, ő pedig mindig a maga feje után menve, az önállósága elnyerésére használta az egóját meg az elveit. Előbb-utóbb be kellett látnia, hogy amikor felmondott, túl sokat feltételezett magáról és a lehetőségeiről. Megalázó és nagyon kemény lecke volt ez számára. És ami

a legjobban megrémítette: egyelőre nem talált új állást.

A régi kiadója egy belső emberrel töltötte be a helyét, olyannal, aki nem sok vizet zavar, és ellenvetés nélkül végrehajtja, amit a tulajdonos akar. Indítottak egy teljesen új műfajt jelentő kategóriát a szoft pornó számára, ami azonban nem váltotta be a reményeiket. A cég megsínylette a melléfogást, és több neves szerző, akit Charlie hozott a kiadóhoz, az ő távozásakor otthagyta őket. Ám hiába bizonyosodott be, hogy neki volt igaza, sovány vigasz volt ez számára, mivel két évig állás nélkül maradt. A világa összeomlott, és magával sodorta a magánéletét is.

Isabelle, a felesége, vidám, eleven és szellemes lány volt, amikor elvégezték az egyetemet, és megismerkedtek. Köztiszteletben álló családból származott, a legjobb francia iskolákba járt. Művészettörténetből szerzett diplomát, okos volt és jól képzett. Egy rövid ideig a Louvre-ban dolgozott, de miután összeházasodtak, többé nem vállalt állást, otthon maradt, és nevelte a gyerekeiket. A karriert illetően nem voltak igazi ambíciói. Gondoskodott Olivier fiukról és a hat évvel később született Judith lányukról. Apja Franciaország legnagyobb luxus márkái közül többnek is a tulajdonosa volt, például egy

pezsgőmárkának, luxus bőráruknak és ékszerkollekcióknak – ezek mindegyike rendkívül jövedelmező üzletnek bizonyult.

Isabelle-t nem arra nevelték, hogy karriert építsen, hanem hogy az apjához hasonlóan sikeres ember felesége legyen. Hozzá volt szokva mindahhoz, amit kezdetben egy jól menő üzletember apa, majd később egy hasonlóan tehetős férj tudott nyújtani. Pazar vendégségeket rendezett, mindig divatosan, elegánsan öltözködött, intelligens volt – egyszóval tökéletes feleség egy iparági vezető számára, de nem egy bukott embernek, akivé Charlie egyik napról a másikra vált. Attól kezdve, hogy megszűnt a kiadói állása, Isabelle egyetlen napon sem mulasztotta el a tudtára adni, hogy vissza kell kerülnie a csúcsra, méghozzá haladéktalanul.

Charlie-t arra nevelték, hogy tisztelje a szellemi kiválóságot, és törekedjék annak elérésére. Író apját zavarba ejtette fia érdeklődése a „kereskedelem" iránt. Charlie egyetemista volt, amikor finom lelkű anyja, a koszorús költő, a Sorbonne tanára meghalt. Mindez Isabelle számára semmit sem jelentett, neki apja meglehetősen könyörtelen, de anyagilag sikeres pályája volt az ismerős közeg. Három lánytestvére egy-egy fontos emberhez ment feleségül, de egyikük sem volt olyan menő,

amilyen Charlie volt tizenhat éven keresztül. Isabelle akkoriban még büszke volt a férjére, nem úgy, mint azóta, hogy munkanélküli lett.

Apósa fiatalon látta benne a lehetőséget a naggyá válásra, de a tizenhat év könyvkiadói munkája és az azt követő kétéves munkanélkülisége láttán közölte a lányával, hogy ideje továbblépni, mivel Charlie kiégett. Ezt Charlie is tudta. Már nem akart küzdeni. Egyszerűbb munkára és jobb életre vágyott. Nem akart mindennap csatasorba állni, hogy megnyerhetetlen háborút vívjon túlzott elvárásokat támasztó, hatalmas egójú emberekkel. Tudta, sohasem lesz olyan sikeres, mint Isabelle apja. Mialatt az elveit követve olyasmiért harcolt, amit helyesnek tartott, felégette a hidakat a kiadói világban. Elterjedt róla, hogy makacs, túlságosan független és nehéz természetű ember, ezért két hosszú éven át még alacsonyabb beosztásban sem alkalmazták. Minden megpályázott álláshoz túlképzett volt, így nem sikerült elhelyezkednie.

Kétségbe volt esve. Felélték a megtakarítását, és Isabelle-nek az apjától kellett kölcsönkérnie, amit végtelenül megalázónak tartott. Így volt ezzel Charlie is, habár az utolsó fillérig visszafizetett mindent, amikor újra munkába állt. De Isabelle szemében addigra már leszerepelt, és többé nem tudott ugyanúgy érezni

iránta, mint addig. Charlie megbélyegzett emberré vált, nem érzett iránta tiszteletet, sőt egy ágyban sem tudott aludni vele. A házasságuk halott volt, akárcsak Charlie karrierje.

Jerome Jansen volt az, aki anyagilag teljesen talpra állította. Kivételes képességű vezetőt keresett a cége számára, és egy közös barátjuktól hallott Charlie-ról, aki őt hozta fel példának arra, hogy mi történhet egy emberrel, aki feljutva a csúcsra, a büszkeségétől és az önérzetétől vezetve merész lépésre szánja el magát: szembeszáll a felettesével. Onnantól kezdve egyre lejjebb csúszik, mert többé nem talál a képességeinek megfelelő nívójú munkát a maga területén. Charlie addigra már bő két éve munkanélküli volt, és bár a barát nem tudott róla, Isabelle ultimátumot intézett hozzá, miszerint vagy azonnal elhelyezkedik valahol, vagy elválik tőle.

Az asszony két évig tartó megaláztatásnak tekintette, hogy házasságban kellett élnie vele, panaszkodott, hogy már ez is több volt, mint amit el tud viselni. Az pedig, hogy apjától kellett pénzt kölcsönkérnie, az utolsó csepp volt a pohárban. Még Judith magániskoláját sem engedhették volna meg maguknak, és Olivier sem kezdhetett volna azon a magánegyetemen tanulni, ahová már elfogadták a jelentkezését, ha Isabelle apja nem fizeti a gyerekek

tanulmányait, ami megint csak a megaláztatást jelentette Charlie-nak. Isabelle a szemére hányta, hogy még a gyerekei taníttatását sem tudta fizetni, ő pedig szégyellt találkozni a barátaival.

Charlie már két éve élt az egyre súlyosbodó kétségbeesés ködében, amikor Jerome Jansen megkereste telefonon. A közös barátjuk fényes elménének nevezte, és kezeskedett érte. Jansen tétovázott, mivel Charlie sohasem dolgozott az iparban, de a barát meggyőzte arról, hogy a siker a vezetőn múlik, nem a terméken, amit elad. Ő biztos volt abban, hogy Charlie át tudja vinni a kiadói tapasztalatait erre a területre. Jansen vállalatának rosszul ment abban az időben, ezért valami drasztikus lépésben gondolkodott, amivel átvehetné a vezetést a konkurensei között.

Kétszer találkozott személyesen Charlie-val, és pontosan azt látta benne, amit a közös barátjuk. Mert Charlie-ban még ebben a némileg levert állapotában is érezhető volt valami rendkívüli. Okos volt, kreatív és leleményes. Akkor még semmit sem tudott a műanyagokról, és abban is biztos volt, hogy Isabelle rangján alulinak tartja ezt a munkát, de amikor meghallotta, hogy mekkora fizetést ajánl neki Jerome Jansen, meggondolta magát. Lenyűgözték a juttatások, amelyeket Charlie

akkor kap, ha képes lesz jelentősen növelni a cég profitját, és maguk mögé utasítani a konkurenciát. Charlie-t izgatta a kihívás, az újat tanulás lehetősége, és égett a vágytól, hogy megpróbálhassa. És ez visszahozta őt az életbe.

Behatóan tanulmányozta a műanyagok természetét és mindent, amit a játékgyártásról tudni lehet, és temérdek izgalmas, innovatív ötlettel szolgált Jansennek. Jansen még többet ígért neki, és Charlie elfogadta az állásajánlatot. Néhány éven belül megvalósította az ígéreteit, és ezt tette a munkaadója is. A rendkívül jövedelmező üzletágat képviselő játékgyártásban övék volt a vezető szerep, és a gyerekeket nevelő francia családoknál hegyekben álltak a Jansen-féle játékok. Öt év alatt a teljes műanyagipari vállalkozásuk csillagászati méreteket öltött. A műanyaggyártás minden területén vezető szerepet töltöttek be. Tizenegy év után Charlie volt az egyik legbefolyásosabb üzletember Franciaországban. Ehhez képest semmiségnek tűnt az, amit a könyvkiadásban csinált. Ma már egy megbecsült pozícióban lévő, vagyonos ember volt. Nem szerette úgy, mint a könyvkiadást, de már nem volt számára szempont, hogy olyan területen dolgozzék, amit szeret. A dolog arról szólt, hogy el tudja tartani a családját, hogy egy napon lesz mit rájuk hagyni, és a házassága is megmarad.

Noha sötét hajával és barna szemével ma is jóképű férfi volt, közte és Isabelle között már évek óta kihűltek a meleg érzések. Tizenegy éve dolgozott Jerome Jansennek, aki sokkal kellemesebb ember volt, mint Gilles Vermier, a korábbi főnöke, a könyvkiadó tulajdonosa. Jansen is ódzkodott minden változtatástól és új ötlettől, de volt annyira okos, hogy a legtöbb esetben végül hallgasson Charlie-ra. Tudta, hogy Charlie rajta tartja az ujját az ipar ütőerén, és az ösztönei tévedhetetlenek. Jansen éppúgy hajlamos volt az olcsó, néha kétes megoldásokra és ötletekre, mint annak idején a kiadó tulajdonosa. Ő is be akart vezetni egy sor másik márkanév alatt forgalmazott szexuális segédeszközt, ami ellen Charlie fáradhatatlanul harcolt vele. Senki sem venne tőlük a gyerekének játékot, ha rájönne, hogy szexjátékot is gyártanak. A legnagyobb hasznuk a gyerekjátékokon volt. Jerome Jansen ebben hallgatott rá, más dolgokban viszont nem.

Gyűlölte a játékszereken kötelezően feltüntetendő biztonsági figyelmeztetéseket, mert meggyőződése szerint ezek visszafogják az eladást. A törvény azonban kötelezte rá, ezért egy minimális figyelmeztető szöveget kénytelen volt mellékelni. Azt állította, hogy a figyelmeztetés elcsúfítja és negatív megvilágításba helyezi az adott játékot. Charlie akkor is

ragaszkodott a figyelmeztetés megjelenítéséhez, amikor a törvény nem tette kötelezővé. Szívügyének tekintette minden gyerek biztonságát, aki az ő játékaikat használja. Jansen ritkán látta a Los Angelesben élő unokáit, és amúgy sem volt oda a gyerekekért. Nem foglalkoztatta a vásárlóik gyerekeinek jólléte és biztonsága, a szülők pénzét akarta, semmi mást. Jerome üzletember volt, nem családszerető férfi.

Charlie-t jobban érdekelte, hogy ne történjék semmi tragédia, még ha emiatt matricát kellett is ragasztani egy babára, vagy bármi játékszerre, vagy egy társasjáték dobozára. Charlie-nak volt szíve és lelkiismerete, Isabelle azonban nem volt sokkal jobb Jerome Jansennél. Élvezte azt az életstílust, amit a Jansen Plastics nyújtott, de az, hogy mit gyártanak, nem érdekelte. Az indítékai, hogy miért volt még mindig Charlie felesége, teljesen nyilvánvalóak voltak. A férje betartotta a neki tett ígéretét, újra elfoglalta a helyét a csúcson. A feleségét csak ez érdekelte, és hogy irigyeljék őt a barátnői, meg hogy mindent megvehessen, amit csak akar.

Egy évre rá, hogy Charlie Jerome-nak kezdett dolgozni, és visszafizették a kölcsönt az apósának, vett egy kastélyt Isabelle-nek a normandiai tengerparton, háromórányira Párizs-

tól. Elég lerobbant állapotban volt, egy évig tartott, amíg Isabelle részletes útmutatásai szerint újjá alakították. A tervezés megszállottjává vált. A kastély egy kis sziklatetőn állt, nagyszerű kilátással a tengerre és a zord partvonalra. Isabelle fényűzésről és kényelemről szőtt álma valósult meg benne. Charlie köszönetképpen vette meg neki, amiért kitartott mellette a nehéz időkben.

Isabelle gyakran gondolt arra, hogy ha pár hónappal hamarabb elvált volna Charlie-tól, ahogy eredetileg tervezte, lemaradt volna a kastélyról. Érdemes volt hát megmaradni a feleségének, még akkor is, ha a kastély nem forrósította fel az érzékeit, és nem hozta vissza az egykori érzéseit iránta. A két év alatt, amíg Charlie munka nélkül volt, Isabelle elvesztette az iránta érzett tiszteletét és érdeklődését. Gyűlölt bukott ember feleségének lenni. Felfogása szerint a saját presztízse a férje sikerességétől függött. Már minden reményét elvesztette, hogy Charlie talpra tud állni, és újra magára talál. De ő bebizonyította, hogy Isabelle tévedett, és igazolta Jerome Jansen belé vetett hitét.

Az asszony azt is tudta, hogy férje nem szereti a munkáját, és a főnökével való egyezkedés a legtöbbször gyötrelmes számára. Csak azért nem hagyta ott Jansent, mert nem mert

megkockáztatni újabb két évet a munkanélküliség pusztaságában bolyongva. Ha azt akarta, hogy Isabelle továbbra is a felesége legyen, meg kellett maradnia az állásában. Tudta, ha kilépne, az asszony abban a pillanatban elhagyná. Így a gondolatot, valahányszor megfordult a fejében, menten elhessegette. Ötvenhárom évesen tudta, hogy pályája hátralévő részére ez lesz a sorsa.

Huszonkilenc éves fia, Olivier, már önálló egzisztenciával rendelkezett, remek állása volt Londonban. A huszonhárom éves Judith a közelmúltban fejezte be a tanulmányait a tekintélyes svájci École Hôtelière-ben, és New Yorkban kezdett dolgozni. Gyakran kikérte apja tanácsát.

Isabelle fenn akarta tartani a maga által megszabott színvonalat, hogy megmutassa a világnak: egy győztesnek, nem pedig egy lúzernek a felesége. Olyan megaláztatást, amilyet Charlie miatt kellett elszenvednie, soha többé nem lenne hajlandó elviselni. Ötvenkét éves volt, egy évvel fiatalabb a férjénél, de a kétévnyi „szegénység" mély nyomot hagyott az idegrendszerén. Állandósult benne a félelem, hogy egyszer elveszíti azt, ami számára a legdrágább kincs, drágább annál az embernél is, aki biztosította számára ezt a kincset: az életstílusát.

Volt mit felmutatnia harmincévi házasság után: egy gyönyörűen felújított, ragyogó állapotban lévő kastélyt, tele műalkotásokkal, antik bútorokkal és nagy értéket képviselő tárgyakkal, valamint egy lakást Párizsban, a 7. kerület legelegánsabb, legfelkapottabb részében, a Champ de Mars-on, tökéletes kilátással az Eiffel-toronyra, amit mindenki irigyelt. Fel tudta mutatni az összes státuszszimbólumot, amire vágyott. Élvezte, hogy szánalom helyett immár irigységet ébreszt a kevésbé szerencsésekben. A sajnálkozást lélekrombolóként élte meg. Az ő munkája az volt, hogy Charlie felesége, még ha nem lelte is örömét a férje társaságában. Ma már nem volt bennük semmi közös, a szerelem és a vágy évek óta kikopott a házasságukból. Valahol útközben elmúlt, köddé vált a szerelmük. Már nem számított, hogy mikor, csak megtörtént.

Isabelle többnyire a barátnőivel vásárolgatva vagy elegáns éttermekben töltötte a napjait, és wellnessheteket szervezett magának Charlie költségére. Mindezt természetesnek találta, sőt el is várta a férjétől. Charlie lassan megértette, hogy mint ember egyáltalán nem érdekli a feleségét, neki egyedül az számít, amit anyagilag nyújtani tud. És ő hajlandó volt bármit megtenni, amit csak kellett, hogy fenntartsa a házasságát. Hitt abban, hogy a házasság egy

életre szól, és a kötelezettségeket be kell tartani. Vigaszra ma is a könyvekben, újabban pedig a veterán autók iránti szenvedélyében talált.

Tisztában volt azzal, hogy bármennyire is nem ért egyet Jerome-mal az üzleti politikáját illetően, pláne abban, hogy a tulajdonost nem érdekli a játékszereiket használó gyerekek biztonsága, amit Charlie nagyon is fontosnak tartott, vele éppen olyan szoros „házasságban" él, mint Isabelle-lel. A két ember karöltve birtokolta őt. Jerome Jansen csapdába ejtette, és lekötelezte a fizetésével és a minden évben kiutalt, elképesztő összegű bónuszokkal.

Isabelle ellenben olyan volt, mint egy emberi testet öltött számológép. Pontosan tudta, hogy Charlie mikor, mennyit keres. Amiből aztán pazarlóan költött, miközben Charlie-nak azt mondta: az ő kedvéért teszi, érte csinosítja, díszíti az otthonukat, de még az elegáns ruháit is érte vásárolja, hogy ezzel is az ő imázsát tökéletesítse. Jerome is úgy viselkedett, mintha emberbaráti gesztust gyakorolna azzal, amit Charlie-nak fizet, holott az a valóságban júdáspénz volt, hogy alkalmazottja megmaradjon az állásában. Mindketten visszaéltek azzal, hogy Charlie szavatartó ember volt, aki sohasem utasította vissza, hogy megtegye, amit Jerome vagy éppenséggel a felesége elvár tőle.

Még ma is a fülébe csengett Isabelle tizenegy évvel ezelőtti fenyegetése, hogy elválik tőle. Akkor elhatározta, hogy élete végéig megteszi, amit meg kell tennie, és megtartja az állását a Jansen Plasticsnál. Életében egyszer vállalkozott rá, hogy szembeszáll a felettesével, a sikeres vizsgából azonban a végén bukás lett, és két évig munka nélkül maradt. Tudta, hogy még egyszer nem lesz képes ezt megkockáztatni. Isabelle nem tűrné el.

Jerome végül este hét óra húsz perckor jelent meg Charlie irodájában. Ő türelmesen, e-mailekre és üzenetekre válaszolva várt az íróasztalánál. Már nem reménykedett, hogy idejében megérkezik a kastélyba az aznap esti vacsoravendégek fogadására, vagy akár a születésnapi torta felvágására. Isabelle hozzászokott, hogy Jerome szeszélyének engedelmeskedve, Charlie-nak olykor késő estig bent kell maradnia a munkahelyén, és az asszony ezt nem bánta. A hétvégi vendégségek alkalmával azonban szertartásos vacsorákat adott a kastélyban, így nagyobb jelentőséget tulajdonított annak, hogy Charlie legalább a desszertre hazaérjen. Ezúttal erre nem volt semmi esély, így nélküle kellett lebonyolítani az estét, de ez sem keltett benne különösebb riadalmat, mivel Isabelle kitűnően értett az ilyesmihez.

Charlie kíváncsi volt, vajon mivel menti őt ki a barátai előtt a késedelemért. Talán csak annyit mond, hogy a férjének rengeteg a dolga, és sokáig bent kell maradnia egy megbeszélés miatt – ami rendszerint igaz is volt. De az igazsághoz az is hozzátartozott, hogy Charlie sohasem törte magát a mielőbbi hazaérésért. Sőt péntek délutánonként néha szándékosan elpiszmogott valamivel, hogy lehetőleg lekésse a vacsorát vagy egyéb ünnepi alkalmat, amit Isabelle jóformán minden hétvégén rendezett a barátainak.

Nem lelte örömét ezekben az estékben, csak kötelességből vett részt rajtuk. Az életét egyfelől Isabelle egyre szigorúbb és követelőzőbb elvárásai, másrészt Jerome Jansen azon próbálkozásai irányították, hogy minél jobban magához idomítsa őt. Jerome élvezte ezt; neki mindig „győznie" kellett. Ez a két ember a maga módján, különböző okokból, de pénzügyileg nagyjából egyforma eredménnyel birtokolta Charlie-t. A dolog mindkettőjük előnyére vált, nem úgy, mint Charlie-nak, akinek a munkájáért és az ötleteiért kapott pénz épp csak átment a kezén, hogy aztán Isabelle bolondériáit fedezze.

A valóságban Charlie ennek a két embernek a túsza volt, jóllehet ő maga ezt sohasem mondta ki. Jerome-é azért, mert felkínálta neki

a második karriert, ami megmentette, ráadásul még jövedelmezőbb is volt, mint az első, ugyanakkor egy olyan területen, amit gyűlölt, és ami nem érdekelte. Isabelle-nek meg azért volt a túsza, mert tudta, ha nem biztosítja neki azt a magas színvonalat, ami szerinte megilleti, ezúttal tényleg kilép a házasságból, és akkor a gyerekeik, akik mellesleg azóta már felnőttek, kiborulnak, legalábbis Isabelle ezt állította. És Charlie mindennél jobban szerette a gyerekeit. Tudta, hogy megnyugtató számukra az az illúzió, hogy a szüleik házassága szilárd alapokon nyugszik, és sohasem árulta el nekik az igazságot, azt, hogy ez a házasság csak annyira szilárd, mint a pénz, amit a fenntartására hazavisz. Elég egy botlás, és mindennek vége.

Ők ketten Isabelle-lel csak kötelességből, megszokásból és hagyományból maradtak együtt, és Charlie mind a háromban hitt. Nem is emlékezett rá, mióta nem szereti Isabelle-t, vagy Isabelle őt, de abban biztos volt, hogy az elhidegülés jóval azelőtt zajlott le, hogy otthagyta a kiadót. Valahol menet közben vált a házasságuk lélektelenné és élettelenné, már nem is tartotta fontosnak, hogy mikor. Az lett belőle, ami lett, és Charlie-nak már nem voltak illúziói. Időnként úgy érezte magát, mintha robot lenne, és elvesztette az életkedvét. Az élete másról sem szólt, mint a kötelességről. Mindig

dolgozott, egyre sikeresebben, ritkán találkozott a régi barátaival, és azokat a hobbijait sem űzte, amiket valamikor annyira élvezett. Fiatalabb korában többet szórakozott. Most gazdag volt, de a boldogság messzire elkerülte.

Szerette a kastélyt, de neki nem a társadalmi rangot jelentette, mint Isabelle-nek. A kastély az ő elvárásaihoz képest túl nagy volt, Isabelle-nek azonban tökéletesen megfelelt. Charlie azokon a téli napokon szerette a leginkább, amikor zord időben hosszú, magányos sétákat lehetett tenni a szürke égbolt alatt. Olyankor otthon érezte magát a kastélyban, míg Isabelle hétvégi partijain mintha valaki másnak a házában lett volna, ahová véletlenül tévedt be. Ilyenkor nem szívesen látott idegennek érezte magát.

A kastély Isabelle-hez tartozott, mivel neki ajándékozta hálából, amiért a két rettenetes év után is megmaradt a feleségének. Hogy mit csinál ott, és kiket lát vendégül, teljes mértékben tőle függött. Ezt sem beszélte meg vele soha, ahogy mást sem. Független nő volt, aki középkorúként, főleg attól fogva talált magára és a saját hangjára, hogy a gyerekei felnőttek és elköltöztek. Tökéletesen kézben tartotta mindazt, ami számított neki. Charlie sohasem tudta biztosan, hogy ő is számít-e Isabelle-nek, de volt annyi esze, hogy ne tegyen föl nehéz

kérdéseket. Az asszony sohasem mutatta jelét, hogy hiányoznának neki a gyerekei, Charlie-nak azonban borzasztóan hiányoztak, amióta elmentek otthonról.

Charlie és Isabelle egymástól függetlenül, két párhuzamos vonalként haladtak. Olykor keresztezték egymás útját, de sohasem mélyebb szinten. Így nézett ki Charlie mostani életének úthálózati térképe, és azt is tudta, hogy milyen lesz a jövője: a hétvégék a kastélyban, a hétköznapok a városi lakásukban. Isabelle a barátnőivel utazgatott, amíg ő üzleti utakon járt. Ezeken az utakon adódott néha alkalma arra is, hogy félrelépjen. Nem történt meg gyakran, és sohasem volt jelentősége. Nem szeretett bele senkibe. Hozzászokott a szerelem nélküli létezéshez. Már nem is emlékezett rá, milyen érzés volt szerelmesnek lenni, vagy hogy milyen volt olyan munkát végezni, amit igazán fontosnak tartott. Most azt csinálta, amit elvártak tőle, amit vállalt. Tisztességes ember lévén elvégezte, amit megígért, ahogy ezt tette világéletében, azt az egyetlen, merész pillanatot leszámítva, amikor otthagyta a kiadói állását, amiért meg is kapta a súlyos büntetését.

Ma már okosabb volt, noha a Jerome Jansennek végzett munkában sohasem lelte örömét, akármennyi pénzt keresett is vele. Eladta a lelkét, hogy Isabelle boldog lehessen, és ezzel

mind a hárman, ő, Jerome és Isabelle egyaránt tisztában voltak. Az apósa is örült, és helyeselte, hogy elfogadta a műanyaggyáros által felkínált állást. Ezt teszik a derék férfiak, mondta, akik megbecsülik a házasságukat. Charlie-nak már nem voltak védelemre szoruló kisgyerekei, de a házasságát fenn akarta tartani, és meg szerette volna őrizni a látszatot is.

Amikor azon a péntek estén Jerome belépett az irodájába, elégedetlen arcát látva Charlie azonnal tudta, hogy az új címkék boszszantották fel. Ő rendelte az újabb sorozatot, hogy a játékokra nyomtatva figyelmeztessék a szülőket a biztonságos használatra.

– Rémesen néznek ki. Mi értelme van közölni velük, hogy a gyerekük kitörheti a nyakát, vagy eltörheti a karját vagy a lábát? Nem lenne egyszerűbb címkét ragasztani a dobozra azzal a szöveggel, hogy „Ne vegye meg ezt a játékot!"? – méltatlankodott, amit Charlie rendíthetetlen nyugalommal vett tudomásul. Visszatérő vita volt ez közöttük.

– Ez is egy lehetőség. De te sem szeretnéd, Jerome, ha megsérülne valaki. Gondolj csak bele, milyen perek következnének ebből! – Tudta, hogy Jerome jobban fél egy lehetséges pertől, mint attól, hogy egy gyerek megsérülhet. Árultak különböző méretű ugrálóasztalokat,

amiket egyformán kedveltek a kisebb és nagyobb gyerekek, de kellő felügyelet híján a használatuk nem kis kockázatot jelentett.

– Így is, úgy is beperelnek, hiába rakjuk rájuk a nyavalyás címkéidet. Szedd le őket!

– Nem lenne bölcs dolog, Jerry, te is tudod. – Charlie kívülről nyugodt, tisztelettudó és udvarias maradt, mint mindig.

– Akkor csináltass belőlük kisebbet, és tegyék a játék hátuljára, ahol a szülők nem látják.

– Az nem lenne célravezető. Nem szeretném megvárni, míg valaki megsérül, és gondolom, te sem szeretnéd. Képzeld csak el, hogy egy kislány lebénul, mert a bátyja megengedte, hogy az ő trambulinján ugráljon. – Már a gondolattól is kirázta a hideg, nem úgy, mint Jeromot.

– Mi nem bébiszitterek, hanem játékgyártók vagyunk. A szülők dolga, hogy vigyázzanak a gyerekeikre, nem a miénk – közölte fölényesen a főnöke.

– Az azonban a mi dolgunk, hogy figyelmeztessük és emlékeztessük a szülőket erre, mert egyes játékszerek veszélyesek is tudnak lenni – tartott ki az álláspontja mellett Charlie.

– Hétfőig adok időt arra, hogy visszahívd a terméket, és szedesd le a nyavalyás címkéidet, mielőtt piacra dobjuk. – Jerry fenyegetései rendszerint hatottak az emberekre, az egy

Charlie-t leszámítva, aki tudta, hogyan érveljen vele szemben. Ezekből a vitákból rendre ő került ki győztesen, de Jerrynek szüksége volt rá, hogy előbb felsöpörje vele a padlót. Adott esetben, ha muszáj volt, Charlie engedett. De ezúttal nem. Ez az ügy túl fontos volt. A kormányzati irányelveket nem lépték ugyan át, de ezzel a termékkel Charlie ennél messzebbre akart jutni. Túl nagy volt a benne rejlő veszély lehetősége. Az óriási kockázat miatt megérte egy feltűnőbb figyelmeztetéssel ellátni az ugrálóasztalt.

– Nem szedetem le a címkéket, Jerry – közölte határozottan.

– Tedd, amit mondok, az istenit neki! Ne felejtsd el, ki itt a tulajdonos! Az én nevem van kiírva a házra, nem a tiéd. Itt én parancsolok! – kiabált vele Jerry, de Charlie már ismerte, és tudta, hogyan kezelje őt.

– A minőségi marketingért és eladási tanácsokért fizetsz engem. Ne kényszeríts pénzkidobásra. Ebben az esetben a józan észre kell hallgatnod – felelte nagyon komolyan.

– Ne mondd meg nekem, hogy mit kell csinálnom! – förmedt rá Jerry, azzal kiviharzott, és bevágta maga mögött az ajtót. Charlie egy percre becsukta a szemét, hogy meg tudja őrizni a nyugalmát.

Tizenegy év óta először elfogta a kísértés,

hogy megtegye azt, amit egyszer már megtett: bemenjen egyenesen a cégtulajdonos irodájába, felmondjon, és kisétáljon innen. De mihez kezd utána? Tudta, hogy ötvenhárom évesen még annyira sem találna ehhez hasonló állást, mint negyvenéves korában. Ha most, tizenhárom évvel később, haragjában itthagyná a céget, lehet, hogy ez lenne élete utolsó állása, és nem érezte késznek magát arra, hogy szembenézzen ezzel a helyzettel. Tudta, mi lenne Isabelle reakciója. Holnap reggel felhívná apja ügyvédjét, hogy el akar válni. Charlie-nak volt ugyan megtakarított pénze, de az garantálhatóan nem volt elég arra, hogy Isabelle sokáig fenntarthassa a mostani életstílusát. Még sok évig dolgoznia kell. Mennyi pénz volna elég? Azt az összeget sohasem tudta meghatározni. Mindig több volt, mint amire számított, mert mindig volt valami új luxuscikk, ami nélkül Isabelle nem tudott élni.

Végül felállt, hogy elinduljon. Nyolc óra volt. Háromórás út várt rá, de az is lehet, hogy a hétvégi forgalom miatt még hosszabb. Arra gondolt, hogy útközben megáll valahol enni, de azok után, hogy Jerry torkaszakadtából üvöltözött vele, elmúlt az éhsége. Majd a kastélyban eszik valamit a vacsora maradékából. Egyébként is aznap volt egy nagy üzleti ebéden. Jólesett volna legalább egy pohár ital, de

majd csak ha már odaért a kastélyba. Az odáig vezető keskeny, jórészt éles kanyarokkal teli út nem volt éppen veszélytelen.

Jó volna, ha most beronthatna Jerry irodájába, és úgy mehetne el, hogy előbb felmondott, de hallgatnia kellett a józan eszére. Felnőtt ember volt, milyen jogon mondhatna fel, csak mert akkor, abban a pillanatban jó érzés lenne, ha megtenné? A súlyos következmények miatt nem éri meg, akármennyire lélekölő is ez a sok vitatkozás Jerryvel.

Charlie fáradtan szállt be a Jansen Plastics Párizs 11. kerületi ipari negyedében lévő irodaépülete alagsorában parkoló autójába. Mint a cég vezérigazgatójának, saját megjelölt parkolóhelye volt. Elegáns, nagy autó helyett egy kis kocsival járt, amivel jobban tudott közlekedni Párizs zsúfolt utcáin. Isabelle-nek Mercedese volt, Charlie azonban nem szerette a drága és feltűnő autókat. De közben arról álmodott, hogy egyszer, talán majd ha nyugdíjba megy, lesz egy Aston Martinja. Arra is gondolt, hogy használtan vesz egyet, amit majd helyrehoz, de nem volt rá ideje.

Kifelé a városból együtt haladt a forgalommal. Sokan csak most jöttek el a munkahelyükről, holott az irodák többsége már egy órája bezárt. Már úton volt, amikor üzenetet kapott Isabelle-től, hogy ha túl fáradt az

éjszakai vezetéshez, akkor csak reggel jöjjön haza, mivel a vacsorát már mindenképpen le fogja késni. A válasszal nem fárasztotta magát. Isabelle úgyis látni fogja, amikor megérkezik.

Elmerült a gondolataiban; Jerryre és az irodájában lejátszódott jelenetre, Jerry utasítására gondolt, hogy szedesse le a trambulinokról a figyelmeztető feliratokat. Belefáradt a vele való csatározásokba és az egészbe, úgy, ahogy volt. Hétfőn talán majd jobb lesz, de most úgy érezte magát, mint egy gyerek, akit leteremtett az apja vagy az iskolaigazgató. Az apja szigorú volt, olykor igazságtalan is, és lévén Charlie az egyetlen gyereke, belé helyezte minden reményét és elvárását, aminek ő megpróbált megfelelni. Most ugyanezt tette Isabelle, a gyerekei és Jerry is. Mindannyian nagyon sokat vártak tőle. Időnként nyomasztotta a sokféle felelősség súlya.

Charlie ma, ötvenvalahány évesen is jóképű férfi volt. A haja sötét maradt, csak a halántékán őszült, szemének melegbarna fénye és a belőle áradó kedvesség még megnyerőbbé tette a külsejét. Magas, sportos, és jó kondiban lévő férfi volt, amit a felesége már észre sem vett, vagy nem törődött azzal, hogy a férje hogy néz ki.

Az út feléig könnyű volt vezetni, de Étretat-nál a főútról letérve, a tengerpart mentén kisebb helyi utakon kellett haladnia, amelyek

tele voltak hajtűkanyarokkal, és néhol veszélyesen közel került a part menti hatalmas sziklák széléhez. Némelyik a harmincöt méteres magasságot is elérte, de voltak közöttük alacsonyabbak is. Az út mentén itt-ott virágcsokor vagy hevenyészett kereszt mutatta, hogy ott egy figyelmetlen autós a szikla peremén áthajtva lezuhant a mélybe. A virágok és a házilag készített emlékművek látványa figyelmeztette az autósokat.

A meleg júniusi estén holdfény csillogott az óceán vizén, és Charlie a látvány szépségében gyönyörködve átengedte magát a vezetés élvezetének. Végre érezte, hogy felenged benne a feszültség. Charlie az oda vezető utat szerette a legjobban, és azt a békességet, ami vezetés közben eltöltötte. Szeretett egyedül autózni odáig, és ezt meg is tette gyakran. Megnyugtatta a hosszú munkanap után. Isabelle korábban, már délután hazament a saját kocsiján. Charlie a késő esti, éjszakai autózást élvezte a legjobban.

Érezte, ahogy az egész teste ellazul, miközben sorra veszi az ismerős hajtűkanyarokat. Ez az útszakasz a kevés helyek egyike volt, ahol próbára tehette a vezetési gyakorlatát, amikor az útra tapadó kerékkel robogó kocsiban egy pillanatra úgy érezhette magát, mintha autóversenyző lenne. Gyerekkorában az volt az

álma, hogy egyszer autóversenyző lesz. Mindig is szerette az autókat, és sokat tudott róluk. Imádott autókiállításokra járni.

Mosolyogva robogott a néptelen úton. Itt nem bukkantak fel házak a közelben, hosszú szakaszokon nem kísérte más, csak a sötét út, az itt már alacsonyabb sziklák, és alatta a köveket csapkodó tenger – a nyitott szélvédőn át hallotta az ismerős hangokat. Ezen az útszakaszon mérföldekre voltak egymástól a házak, ami még békésebbé tette az autózást.

A következő kanyart a szokottnál kicsit gyorsabban vette be, és miközben a fáradtságtól meg-megrebbenő szeme egyszer csak lecsukódott, az autó csúszni kezdett, és irányíthatatlanná vált. Azt álmodta, hogy a versenypályán van. Még akkor is mosolygott, amikor a jármű csúszva, megállíthatatlanul elhagyta az út szélét, és lerepült a tízméteres sziklafalról. Hirtelen felriadt, és rájött, hogy mi történik. Hogy lezuhant az útról, le a szikláról, a mélybe. Semmit sem tehetett, hogy megállítsa a zuhanást.

A kocsi a sziklafalat súrolva, a szirteken pattogva, összevissza hánykolódott a benne ülő férfival. Mindössze másodpercekig tartott az egész, de Charle éveknek érezte a lefelé tartó utazást, és a telihold fényében tisztán látta a köveket és az óceán hullámaiból felcsapó vízpermetet. Érezte, amint elernyed az egész

teste. Ami most történik, azt sem elhárítani, sem megállítani, sem megváltoztatni nem tudta. Beütötte a fejét, de szinte észre sem vette. A sziklafal egy kiszögellése beleakadt a vezetőoldali ajtó sarokpántjába, és feltépte az ajtót. A biztonsági öv megóvta attól, hogy kizuhanjon, de már nem voltak kétségei afelől, hogy a biztos halál vár rá, és mint egy hatalmas hullám, eláradt benne a békesség.

Tulajdonképpen nem bánta, hogy véget ér az élete. Tenni ellene úgysem tudott semmit. A kocsi mindjárt levágódik a parti kövekre, és onnan beröpül a tengerbe. Soha nem gondolta volna, hogy ilyen könnyű lesz meghalni. Nem is félt. Megkönnyebbült. Vége volt.